

Ass. Dr. med. sci Takač šandor, Institut za sudsku medicinu, Novi Sad

SAŽETAK

U forenzičnoj medicini identifikacija humanih ostataka tela predstavlja određen problem, pre svega, ako je telo truležno izmenjeno do nivoa dekompozicije. Problem kraniofacijalne identifikacije je tokom perioda od više od šest decenija uspešno rešavan od strane forenzičara. Polovinom osamdesetih i početkom devedesetih učinjeni su izvesni pokušaji uvođenja automatizovane verzije foto/video superimpozicione tehnike pomoću unapredene digitalne primene originalnog metoda. Superimpozicija lobanje i fotografije lica je najčesći metod kojim se nepoznate lobanje identifikuju, pošto se fotografija pokojnika lako može nabaviti od njegove porodice. Prema Schimmleru, koji je ispitivao osam parametara na velikom broju lobanja, šansa da ispitivani parametri imaju iste vrednosti kod dve lobanje su manje od jedan prema milijardu. Radi izvođenja superimpozicije lobanju je neophodno postaviti na pokretljiv stalak, pod istim uglom kao što je lice na fotografiji. Potom se pravi digitalni zapis slike lobanje i lica koji se pohrani u kompjuter a potom superponira na monitoru. Proces preklapanja lobanje i fotografije obično započinje postavljanjem očiju u pravilan položaj u odnosu na koštane orbite. Nakon postavljanja očiju, lobanja se dovodi u pravilnu poziciju - lobanja ne sme biti šira niti duža od mekih tkiva na fotografiji, a brada, usta, nos, uši itd., moraju biti na svom određenom položaju. Ovaj rad predstavlja jedan od prvih pokušaja superpozicije u našoj zemlji.

Ključne reči: Superpozicija, rekonstrukcija, saobraćajni udes, povreda grudnog koša.